

GREFA VESELĂ

Plângere penală împotriva unor preoți pentru înșelăciune, distrugere și vătămare corporală gravă, pe motiv că ar fi făcut vrăji care au afectat sănătatea și bunurile părților vătămate, fiind acuzați că sunt vampiri de suflete, că din momentul în care au fost în domiciliul părților vătămate „vin 3 ciori la fereastră și le bat în geam, transformatorul electric le-a luat foc, toate lucrurile din casă trosnesc”.

CURTEA DE APEL PITEȘTI
Secția penală și pentru cauze cu
minori și de familie
Dosar nr./46/2012
Sentința penală nr. 52/F
Ședința publică din 3 aprilie 2013

Pe rol pronunțarea asupra plângerii formulate de petentul C.M.S.V. împotriva rezoluției nr./P/2012 din 12 octombrie 2012 dată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Pitești.

Dezbaterile asupra plângerii au avut loc în ședința publică din 28 martie 2013, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de amânare a pronunțării de la acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta sentință. Instanța, pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise la dosar, a amânat pronunțarea asupra cauzei la data de 3 aprilie 2013, iar în urma deliberării a pronunțat următoarea soluție:

CURTEA

Asupra plângerii penale de față, deliberând, constată:

La data de 10 decembrie 2012, s-a înregistrat sub nr./46/2012, plângerea formulată de C.M.S.V., domiciliat în P., județul Argeș, împotriva rezoluției nr./P din 12 octombrie 2012, dată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Pitești, prin care s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de făptuitorii C.A., C.O.I., N.G., D.M. și D.G.

În motivarea plângerii, se arată, în esență, că în mod greșit s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de făptuitori, împotriva cărora a solicitat să se facă cercetări penale, pentru săvârșirea infracțiunilor de complice la infracțiunea de tentativă la vătămare corporală gravă și distrugere – C.A., distrugere, violare de domiciliu și tentativă la vătămare corporală gravă – C.O.I., distrugere, înșelăciune și complicitate la tentativa de vătămare corporală gravă – N.G., tentativă la vătămare corporală gravă și distrugere – D.M., complice la infracțiunea de distrugere și tentativă la vătămare corporală gravă – D.G.

În acest sens, se arată că făptuitorii, în calitatea lor de preoți, ca urmare a unor slujbe au săvârșit astfel de infracțiuni,

distrugându-i viața, cariera, casa, dar mai ales sănătatea, în urma slujbelor făcute, atât la biserică, dar și acasă, susținând că preotul C.O.I. are probleme psihice, arhiepiscopul C. tolerând astfel de preoți, care trebuie să răspundă penal pentru faptele lor, așa cum au fost reclamate.

Totodată, așa cum rezultă și din susținerile orale din fața instanței, persoana vătămată C.M.S.V. arată că procurorul de caz, cât și procurorul general al curții de apel, nu au rezolvat corespunzător plângerile sale, procurorul care a efectuat ancheta neadministrând nicio probă, singurele probe fiind declarația sa, a mamei sale cât și ale făptuitorilor, declarații care au fost scrise și acasă, nu la sediul parchetului, iar procurorul general, nici acesta, nu a analizat în mod corect soluția dată, încercând prin orice mijloace ca dosarul său, vizând plângerea sa, să nu ajungă în termen legal în fața instanței.

De asemenea, procurorul de caz nu a avut în vedere convorbirile telefonice, în care se găseau indiciile clare pentru soluționarea plângerii sale, acesta neadmițându-i cererea de a soluționa cauza, în raport de aceste convorbiri, esențiale pentru a se aprecia asupra vinovăției făptuitorilor din această cauză.

Cu referire la faptele concrete, mai exact la infracțiunea de distrugere sesizată, persoana vătămată arată că, în urma vizitei făcute de preotul C.O.I. i s-au distrus bunurile din casă, toate fiind „mânjite cu o substanță lipicioasă”, acest preot a intrat în casa sa, în lipsa sa, starețul N.G. sfătuindu-l să spele toate lucrurile din casă cu aghiazma dată de el, episcopia sugerându-i să-și vândă mașina și să părăsească domiciliul.

În legătură cu fapta de vătămare corporală gravă, susține că, după ce în casa sa a intrat preotul C.O.I., au început să se întâmple lucruri ciudate, care i-au afectat sănătatea, afirmând că „mi s-a rupt unde de la ochi și aveam ochiul umflat și

vânăt”, ceea ce dovedește fapta de vătămare corporală gravă cu care a sesizat parchetul.

Ca atare, consideră că în sarcina făptuitorului C.A. trebuie reținută complicitatea la distrugere, a făptuitorului N.G. complicitate la vătămare corporală gravă, a numitului D.G., complicitate la distrugere, C.O. fiind vinovat de distrugere, D.M. fiind autorul faptei de tentativă la vătămare corporală gravă și de distrugere.

Examinând această plângere, prin prisma motivelor arătate, Curtea constată că prin rezoluția atacată, și anume rezoluția nr. 325/P din 12 octombrie 2012 dată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Pitești, s-a dispus neînceperea urmăririi penale privind pe:

- C.A. – Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului – cercetat sub aspectul infracțiunii prevăzută de art. 217 alin.1 Cod penal, art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, întrucât faptele nu există;

- C.O.I. – preot paroh la Mănăstirea T. din comuna B., județul Argeș, cercetat sub aspectul infracțiunii prevăzută de art. 217 alin.1 Cod penal, art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, întrucât aceste fapte nu există, și art. 192 alin.1 Cod penal, deoarece fapta comisă nu este prevăzută de legea penală;

- N.G. – stareț la Mănăstirea T. din P., județul Argeș, cercetat sub aspectul infracțiunii prev. de art. 217 alin.1 Cod penal, art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, întrucât aceste fapte nu există și art. 215 alin.1 Cod penal, deoarece fapta comisă nu este prevăzută de legea penală;

- D.M. – preot al Parohiei G. 3 din mun. P., cercetat sub aspectul infracțiunii prev. de art. 217 alin. 1 Cod penal și art. 20 rap. la art. 182 alin. 3 Cod penal, întrucât faptele nu există;

- D.G. – preot în cadrul Parohiei G. 3 din mun. P., cercetat sub aspectul infracțiunii prevăzută de art. 217 alin.1

Cod penal și art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, întrucât faptele nu există.

Cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

Pentru a dispune astfel procurorul a reținut că, la data de 17 mai 2012, s-a înregistrat la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Pitești, plângerea penală formulată de către C.M.S.V. – avocat în cadrul Baroului A., împotriva numiților C.A., pentru infracțiunile prevăzute de art. 217 alin.1 Cod penal și art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, C.O.I., pentru infracțiunile prevăzute de art. 217 alin.1 Cod penal, art. 192 Cod penal și art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, N.G., pentru infracțiunile prev. de art. 217 alin.1 Cod penal, art. 215 alin.1 Cod penal și art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, D.M., pentru infracțiunile prev. de art. 217 alin.1 Cod penal și art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, și împotriva lui D.G., pentru infracțiunea prev. de art. 217 alin.1 Cod penal și art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal.

În continuare, parchetul a prezentat susținerile persoanei vătămate față de fiecare făptuitorii reclamați.

Astfel, cu referire la preotul C.O.I., se arată că persoana vătămată C.M.S.V. și mama acestuia, Ș.N., l-au cunoscut la începutul lunii martie 2011, când au mers în vizită la Mănăstirea T. din județul Argeș. Au fost invitați să participe la slujba din ziua de duminică viitoare, li s-au înmănat numerele de telefon, fiind rugați să îl sune ori de câte ori este nevoie. La plecare, au fost rugați să o transporte cu autoturismul și pe mama acestuia până la domiciliul ei, fapt care s-a și întâmplat. După circa 3 săptămâni, fiind solicitat, preotul a venit în domiciliul lor pentru a face o slujbă.

Ulterior, atât C.M.S.V., cât și mama acestuia, în mai multe rânduri, au revenit la Mănăstirea T., ținând astfel legătura cu preotul C.O.I.

S-a susținut, că urmare a întâlnirilor și discuțiilor telefonice cu acest preot,

starea de sănătate a lui C.M.S.V. a devenit precară. De fiecare dată când vorbea cu preotul i se făcea rău, îl durea capul, îi pocneau creierii, avea simptome de tahicardie, motiv pentru care, mama sa a cerut explicații preotului.

De asemenea, s-a menționat că preotul C.O.I., luând mulaj la cheia locuinței, a intrat pe ascuns în apartamentul lor și a introdus în domiciliul lor diverse obiecte: cămașă de bărbat, linguri, șosete, 3 umerase, iar dopul de la cadă a fost schimbat. Totodată, s-a susținut că au găsit în perne și în saltelele orale care se pune pe fruntea mortului, dolii și alte obiecte ciudate, iar pe bancheta din spate a autoturismului au găsit „două obiecte caraghioase îmbibate într-o substanță lipicioasă”, obiecte care ar fi fost puse de către preotul sus-menționat.

Referitor tot la acest preot, s-a mai afirmat că are influență asupra persoanelor cu care intră în contact, în sensul că pătrunde în câmpul energetic al acestora și le fură energia, consecința fiind producerea durerilor de cap, înfundarea urechilor, înlăcrimarea ochilor, producerea de amețeli, tremurat, adormirea sau trezirea la comandă.

S-a afirmat de către cei doi, că acest preot nu este sănătos din punct de vedere psihic, reprezentând un pericol pentru sănătatea oamenilor.

În ce privește pe C.A. s-a afirmat că acesta, în calitate de Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului, nu trebuia să-l numească pe C.O.I. în funcția de preot, întrucât nu are responsabilitatea faptelor sale; a fost împreună cu mama sa în audiență în mai multe rânduri, aducând la cunoștință comportamentul acestui preot, dar arhiepiscopul nu a luat măsurile necesare împotriva acestuia.

De asemenea, i s-a imputat faptul că în data de 13 februarie 2012, a trimis pe protopopul C.I. și pe preotul D.G. la domiciliul lui, pentru evaluarea preju-

diciului creat de către preotul C.O.I., fără a se adopta măsuri concrete pentru recuperarea acestui prejudiciu, inclusiv prin procurarea unui alt apartament.

Referitor la starețul N.G. de la Mănăstirea T. din municipiul P., persoana vătămată arată că, împreună cu mama sa, a mers la el, respectiv la Mănăstirea T. în luna iunie 2011, pentru a explica ce se întâmplă în casa lor. Starețul i-a îndrumat să se spovedească, să se împărtășească și să caute prin casă două obiecte principale lăsate de către preotul C.O.I., precizând cu exactitate locul unde acestea se aflau. Totodată, s-a susținut că starețul i-a sfătuit să desfacă pernele și saltelele, lucru pe care l-au făcut, găsind în acestea obiecte cum ar fi oralul de pe fruntea mortului, doliu, etc.

Urmare afirmației în sensul că, unele obiecte din casă trosnesc și atunci când se pune mâna pe ele crează o stare de rău, starețul Gherasim i-ar fi îndemnat să înlătore obiectele din casă, iar dacă nu le sunt necesare, să le aducă la mănăstire, pentru a fi date săracilor.

Într-adevăr – cu referire la această situație - parchetul arată că la sfârșitul lunii octombrie 2011, C.M.S.V. și mama sa, Ș.N., au adus la mănăstire două televizoare care au fost depozitate într-o magazie, întocmindu-se procesul-verbal din 31 octombrie 2011.

Referitor la preotul D.M. de la Biserica Sf. D. din cartier G. 3 – municipiul P., s-a arătat că a fost solicitat în luna ianuarie 2012 să facă o slujbă în domiciliul lui C.M.S.V. și al mamei sale.

În data de 18 sau 19 ianuarie 2012, acesta a venit la domiciliul lor împreună cu preotul D.G. (coleg de parohie), au făcut slujba solicitată. La venire în domiciliu, preotul D.M. a făcut afirmația că în casa lor miroase a mort, iar cineva ar fi făcut vrăji ca să-i omoare, referindu-se la persoana preotului G. de la Mănăstirea T.

După slujba făcută, acest preot ar fi introdus tămâie în geanta lui C.M.S.V., a

găurit salteaua și scaunul unde de asemenea a introdus tămâie. La plecare, acesta ar fi solicitat telefonul lui C.M.S.V., pentru a ține legătura permanent cu el.

S-a mai susținut, că acest preot a distrus casa și sufletele celor doi, urmarea vrăjitoriiilor făcute de acesta.

Cu privire la preotul D.G., s-a menționat că în data de 18 sau 19 iunie 2012, fiind solicitat să facă o slujbă, a venit în domiciliu împreună cu preotul D.M.. S-a mai susținut, că la data de 3 februarie 2012, preotul D.G. a venit singur în casă, în jurul orelor 18:00, și cu această ocazie a sfătuit pe C.M.S.V. și mama acestuia să evite orice discuție cu preotul D.M..

În prealabil, respectiv la data de 2 februarie 2012, acest preot ar fi acostat pe stradă pe Ș.N., în mod nejustificat.

Toate aceste afirmații, așa cum au fost arătate, au fost susținute de către C.M.S.V. și cu prilejul declarației pe care a dat-o la parchet.

Având în vedere cele sesizate de către persoana vătămată, procurorul a procedat la audierea făptuitorilor, ocazie cu care aceștia au învederat mai multe aspecte:

Astfel, cu prilejul audierii, preotul C.O.I. a declarat că, într-adevăr C.M.S.V. și mama sa Ș.N., au venit în luna materie 2011 la Mănăstirea T., afirmând că el are probleme de sănătate, nu poate dormi, nu poate mânca și nu știe ce se întâmplă cu el, preotul recomandându-le să meargă la Pitești la o biserică, să participe la slujbe, să se spovedească, să se împărtășească. În duminica următoare, revenind la mănăstire, au solicitat preotului în mod insistent, să vină la domiciliul lor din Pitești, pentru a face o slujbă. Într-adevăr, s-a făcut această slujbă la domiciliu, după care a plecat.

Preotul C.O.I. a susținut că nu a spus lui C.M.S.V. faptul că are energia mică, că e posibil ca în corpul său să existe argint viu și nici nu i-a sugerat să vină 3 săptămâni la mănăstire. A precizat, că nu a mai revenit în domiciliul celor doi

niciodată și nu a procedat la luarea amprentei cheii de la intrarea în domiciliu. Ulterior, C.M.S.V. și mama acestuia l-au sunat de mai multe ori la telefon, reproșându-i că i-a lăsat fără energie și, în felul acesta, starea de sănătate este alterată. C.M.S.V. a mers de mai multe ori la conducerea episcopiei depunând sesizări împotriva sa, iar conducerea episcopiei l-a dojenit și l-a sancționat, întrucât nu trebuia să meargă într-o altă parohie fără acceptul conducerii. A apreciat că este foarte posibil ca cele două persoane, urmare comportamentului lor și afirmațiilor făcute, să prezinte unele probleme de sănătate de natură psihică.

C.A., Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului, în relațiile date, a menționat că C.M.S.V. și mama sa, Ș.N., au venit în audiență la episcopie, susținând că preotul C.O.I. de la Mănăstirea T., județul Argeș a venit în domiciliul lor din municipiul P., unde a făcut o slujbă, ulterior acesta a revenit în domiciliu în lipsa lor, iar de atunci starea de sănătate a fost afectată, aceștia relatând, totodată, unele aspecte inedite privind comportamentul preotului.

A dispus efectuarea unei verificări de către preotul C.I. și de către preotul D.G., în baza cărora preotul C.O.I. a fost deferit Consistoriului Eparhial al Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului care, prin Hotărârea nr. 24/2012, a dispus luarea gestiunii de paroh la Parohia Tutana și trimiterea în canon la mănăstire, pentru că a făcut slujbe în altă parte decât în parohia în care a fost repartizat inițial. A arătat că nu dispune de elemente din care să rezulte starea de iresponsabilitate a preotului. Referitor la starețul N.G. menționează că nu a procedat cu tact atunci când a primit cele două televizoare, impunându-i-se să le restituie lui C.M.S.V. și lui Ș.N., aplicându-i-se pentru această abatere ca măsură disciplinară, interdicția de a săvârși taina spovedaniei și de a da

sfaturi credincioșilor care îl solicită. Regretă starea de fapt creată.

Numitul N.G. care are calitatea de stareț la Mănăstirea T. din mun. P., județul Argeș, în declarația sa, a arătat că în vara anului 2011, au venit la mănăstire numiții C.M.S.V. și mama acestuia, Ș.N., aceștia dorind să se confeseze cu unele aspecte personale. Au afirmat despre părintele C.O.I. că le-a făcut vrăji care au contribuit la afectarea sănătății lor. Au afirmat că preotul C.O.I. este vampir de suflete, că din momentul în care acesta a fost în domiciliul lor „vin 3 ciori la fereastră și le bate în geam, că transformatorul electric le-a luat foc din cauza acestui preot, că toate lucrurile din casă trosnesc și nu pot sta decât jos, pe o saltea”. Li s-a recomandat să solicite preoți pentru a le face o sfeștanie în casă. La următoarea întâlnire, cele două persoane au afirmat că au început să scoată lucrurile din casă, să le ducă într-o uscătorie a blocului, întrucât aceste lucruri trosnesc tare și nu se pot odihni. În această situație, starețul N.G. le-a recomandat să împartă aceste lucruri la săraci, însă C.M.S.V. și mama acestuia i-au sugerat starețului să găsească el aceste persoane sărace și care au nevoie de asemenea obiecte.

Ulterior, C.M.S.V. și mama acestuia au transportat cu autoturismul proprietate personală, două televizoare la mănăstire, acestea regăsindu-se și în prezent în magazia mănăstirii.

Susține că nu a primit televizoarele prin inducerea în eroare a lui C.M.S.V. sau a mamei acestuia ci, pur și simplu, a fost dorința acestora pentru a fi date persoanelor sărace.

Făptuitorul D.A.M., care are calitatea de preot la Biserica Sf. D. din cartierul G. 3 din municipiul P., a declarat că la solicitarea lui C.M.S.V. și a mamei acestuia Ș.N., în luna ianuarie 2012, împreună cu preotul D.G., a mers la domiciliul lor pentru a face o slujbă de săvârșire a Sfântului Maslu și sfințirea casei. Au

constatat că apartamentul era mai mult gol, obiectele principale fiind scoase din casă. În sufragerie se afla numai un televizor, o măsuță și niște scaune, iar în dormitor se afla o saltea pusă pe jos, fără pat. Timp de o oră au făcut slujba, după care au plecat. Nu a afirmat față de cele două persoane că cineva ar fi făcut vrăji ca să-i omoare, nu a spus că aceste vrăji ar proveni de la Mănăstirea T., nu a găurit salteaua sau scaunul din apartament și nu a lăsat nici un obiect în domiciliul lor. Apreciază că susținerile făcute de cele două persoane nu sunt reale, nu aparțin unui om cu o stare de sănătate deplină, sufletele acestora fiind afectate.

Făptuitorul D.G., care are calitatea de preot la Biserica Sf. D. din P., cartier G. 3, județul Argeș, a declarat că, în luna ianuarie, urmare a solicitării făcute de către C.M.S.V. și a mamei acestuia, Ș.N., împreună cu colegul său D.A.M., au fost în domiciliul celor două persoane pentru a face o slujbă (Sfântul Maslu). A susținut că mobila din casă era scoasă, apartamentul fiind aproape gol. Slujba pe care a făcut-o împreună cu părintele D.M. a durat circa 45 de minute, slujbă ce a avut loc în sufragerie, după care a plecat acasă. A purtat o discuție cu cele două persoane, acestea susținând că preotul C.O.I. și părintele G. de la Mănăstirea T. au făcut vrăji și, din cauza acestora, în casă se aud trosnete, au mâncărimi de piele, viziuni, vedenii, mirosuri urâte și pierdere de energie.

De asemenea, a susținut, că la începutul lunii februarie, împreună cu preotul protopop C.I., a revenit în domiciliul acestor două persoane, pentru a face o verificare față de preotul C.O.I., urmare dispoziției dată de conducerea episcopiei. Concluziile acestei verificări au fost comunicate de către protopopul C.I. conducerii episcopiei, care a luat unele măsuri pe linie administrativă.

În continuare, procurorul arată că la notele de relații date de către Arhiepiscopul

Argeșului și Muscelului au fost atașate memoriile făcute de către C.M.S.V. și Ș.N., înregistrate la nr. 2196/25.07.2011 și 250/1.02.2012, adresele nr. 301/8.02.2012, 91/2.04.2012, 1638/26.06.2012, 1639/26.06.2012, 2541/28.09.2012, precum și procesul-verbal din 23.08.2012, acte ale Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului și relațiile date în cadrul cercetării administrative de către preotul C.O.I..

De asemenea, conducerea Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului a atașat Hotărârea nr. 24/3.07.2012 a Consistoriului Eparhial din care rezultă că preotul C.O.I. a săvârșit abaterea prev. de art. 2 lit.d din Regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și de judecată ale Bisericii Ortodoxe Române, de a săvârși cele sfinte în teritoriul altei parohii, motiv pentru care a fost sancționat, conform art. 4 paragraful A lit. e din Regulament, cu pedeapsa canonisirii la sfintele mănăstiri sau la catedrala arhiepiscopală, pentru o perioadă de o lună calendaristică, cu obligația de a lua parte activă la sfintele slujbe.

La dosar – menționează procurorul - există și procesul-verbal încheiat la 23 august 2012 de controlul financiar intern din cadrul Episcopiei Argeșului și Muscelului, potrivit căruia preotul C.O.I. a predat gestiunea preotului B.G.

Totodată, din adresa nr. 26 din 6 februarie 2012 a Cabinetului Individual de Psihologie I.M. București, rezultă că numitul C.O.I. nu prezintă tulburări comportamentale, afectiv – emoționale, care să-i afecteze activitățile psihice, fiind apt din punct de vedere psihologic.

De asemenea, la dosar, așa cum s-a arătat, există și adresa nr. 2541 din 28 septembrie 2012 a Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului, prin care i se pune în vedere făptuitorului N.G. (starețul G.) de la Mănăstirea T., să restituie cele două televizoare d-nei Ș.N., în caz contrar, va fi deferit Consistoriului

Monahal din cauza lipsei de tact pastoral, urmând a fi suspendat din oficiu și beneficiu, conform Regulamentului de procedură al instanțelor disciplinare și de judecată al Bisericii Ortodoxe Române.

Din această adresă, rezultă și faptul că, începând cu data de 1 octombrie 2012, i s-a interzis starețului N.G. de a mai săvârși Taina Sfintei Mărturisiri și de a mai da sfaturi credincioșilor care îl solicită (pedeapsă vremelnică prevăzută de art. 4 lit.c din Regulament).

Într-adevăr, menționează procurorul, N.G. a prezentat la parchet două notificări întocmite între cabinetul individual – avocat I.C., către Ș.N. și C.S.M.V., pentru a ridica cele două televizoare care le-au adus prin consimțământul lor la Mănăstirea Trivale.

Cert este, susține în continuare procurorul, că potrivit art. 50 lit. e din Regulamentul pentru organizarea vieții monahale aprobat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la data de 4 iunie 1998, mănăstirile din Consiliul economic reprezentat de stareț ca președinte, are atribuția de „a primi și împărți, după nevoi, ofrandele făcute în folosul obștesc pentru săraci. Numele donatorilor vor fi trecute într-o condică ce va fi încredințată eclesiarhului spre pomenirea binefăcătorilor”. Din procesul-verbal încheiat la 31 octombrie 2011, rezultă că s-au primit de la Ș.N. și de la C.M.S.V. două televizoare (unul marca Akay și unul marca Thomson), cu titlu de ofrandă, în folosul săracilor. Până la găsirea persoanelor îndreptățite a primi aceste ofrande, Consiliul economic instituie procedură de custodie cei care le-au oferit, putând ei înșiși să indice persoanele îndreptățite.

Față de cele arătate, procurorul concluzionează că, din ansamblul mijloacelor de probă administrate în prezenta cauză penală, rezultă fără echivoc că numiții C.A., C.O.I., N.G., D.M. și D.G. nu au săvârșit fapte care să

necesite tragerea lor la răspundere penală, menționându-se, totodată că, în cauză a fost imposibilă și audierea martorului C.I., întrucât la data de 12 septembrie 2012, acesta a decedat.

Numiții C.O.I. și N.G. au săvârșit unele abateri de la Regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și de judecată al Bisericii Ortodoxe Române, abateri pentru care au fost aplicate măsuri disciplinare corespunzătoare.

Procurorul a apreciat, că în conformitate cu prevederile art. 68/1 Cod pr.penală, sunt indicii temeinice, atunci când din datele existente în cauză rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau acte de urmărire penală a săvârșit fapta. Probele administrate conduc la concluzia certă că nu există astfel de indicii temeinice, motiv pentru care s-a adoptat soluția de neîncepere a urmăririi penale.

Împotriva acestei rezoluții persoana vătămată a făcut plângere, în condițiile art. 278 Cod pr.penală, în termen legal, la procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Pitești care, prin rezoluția din 19 noiembrie 2012, dată în lucrarea nr. 867/II/2/2012, a dispus respingerea ca neîntemeiată a acestei plângeri.

Nemulțumit, de asemenea, de această soluție, persoana vătămată, în termen legal s-a adresat instanței, în condițiile art. 278/1 Cod pr.penală, formulând plângerea ce face obiectul cauzei de față, ale cărei motive au fost expuse, în esență, la început.

Analizând această plângere, prin prisma motivelor invocate, a conținutului rezoluției atacate, reliefată nuanțat mai sus, precum și în raport de toate actele și lucrările dosarului, Curtea constată următoarele:

În cauză, procurorul a dispus neînceperea urmăririi penale față de:

- C.A. – Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului – cercetat sub aspectul

infracțiunii prevăzută de art. 217 alin.1 Cod penal, art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, întrucât faptele nu există;

- C.O.I. – preot paroh la Mănăstirea T. din comuna B., județul A., cercetat sub aspectul infracțiunii prevăzută de art. 217 alin.1 Cod penal, art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, întrucât aceste fapte nu există, și art. 192 alin.1 Cod penal, deoarece fapta comisă nu este prevăzută de legea penală;

- N.G. – stareț la Mănăstirea T. din mun. P., județul Argeș, cercetat sub aspectul infracțiunii prev. de art. 217 alin.1 Cod penal, art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, întrucât aceste fapte nu există și art. 215 alin.1 Cod penal, deoarece fapta comisă nu este prevăzută de legea penală;

- D.M. – preot al Parohiei G. 3 din municipiul P., cercetat sub aspectul infracțiunii prev. de art. 217 alin.1 Cod penal și art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, întrucât faptele nu există;

- D.G. – preot în cadrul Parohiei G. 3 din municipiul P., cercetat sub aspectul infracțiunii prevăzută de art. 217 alin.1 Cod penal și art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, întrucât faptele nu există.

În esență, s-a apreciat de către procuror, că din ansamblul probelor administrate în cauză, mai exact din datele existente în cauză, ce vizează reținerea de indicii temeinice potrivit art. 68/1 Cod pr.penală, nu rezultă presupunerea rezonabilă că făptuitorii față de care s-au efectuat acte premergătoare au săvârșit astfel de fapte.

Astfel, pentru reținerea infracțiunii de distrugere prevăzută de art. 217 alin.1 Cod penal, reclamată în privința tuturor făptuitorilor, fie în calitate de autor, fie chiar în calitate de complice, așa cum susține persoana vătămată, se impune, în principal, a exista latura obiectivă a acestei infracțiuni, și anume distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntrebuințare a unui bun.

Or, faptul susținut de către persoana vătămată, că i-au fost „mânjite” lucrurile din casă de către preoții ce au intrat – preotul C.O.I. - la solicitarea sa, la domiciliul său, cu ocazia unei slujbe pe care persoana vătămată și-a dorit-o, o atare situație nu poate fi apreciată ca o degradare ori aducerea în stare de neîntrebuințare a unui bun, care să atragă răspunderea penală, fie ca autor, dar ca și complice a făptuitorilor cercetați și, cu atât mai mult, ca o distrugere, în urma căreia să fie afectat bunul în integralitatea, în materialitatea sa, astfel că neexistând o astfel de activitate infracțională, esențială, ce definește infracțiunea de distrugere prevăzută de art. 217 Cod penal, nici infracțiunea în conținutul ei nu poate subzista. Ca atare, în mod corect, pentru astfel de infracțiuni procurorul a dispus neînceperea urmăririi penale, în baza art. 228 alin.4 rap. la art. 10 lit.a Cod pr.penală, întrucât fapta nu există. De altfel, nu există nici fapta de a-i fi distrus efectiv și alte bunuri, cum ar fi tăierea saltelei și a scaunului, în vederea introducerii de tămâie sau astfel de acțiuni similare vizând distrugerea, așa cum au fost reclamate, deoarece nu sunt dovazi în acest sens.

De asemenea, în ceea ce privește infracțiunea de tentativă la infracțiunea de vătămare corporală gravă prevăzută de dispozițiile art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, pentru care au fost cercetați, de asemenea, toți făptuitorii, nici această infracțiune nu subzistă.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 182 alin.3 Cod penal, este incriminată fapta de vătămare corporală gravă, în scopul producerii consecințelor prevăzute la alin.1 și 2, și anume o vătămare a integrității corporale și sănătății care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile, sau o vătămare care a produs pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică,

slușirea ori punerea în primejdie a vieții persoanei.

În ceea ce privește tentativa la o astfel de infracțiune, care, într-adevăr este incriminată cu privire la infracțiunea prevăzută de art. 182 alin.3 Cod penal, așa cum rezultă din dispozițiile art. 182 alin.4 Cod penal, pentru existența unei asemenea tentative trebuie să existe un început de executare, act material ce se integrează în acțiunea ce vizează latura obiectivă a infracțiunii în formă consumată, executare, însă, care trebuie să fie întreruptă sau nu-și producă efectul, în acest caz fiind vorba de tentativa proprie, așa cum este reglementată în dispozițiile art. 20 alin.1 Cod penal.

În același timp, există și forma de tentativă absolut improprie, când consumarea infracțiunii nu poate fi posibilă, printre altele, și datorită insuficienței sau defectuoșității mijloacelor folosite, așa cum este reglementată în art. 20 alin.3 Cod penal.

În speța dată, așa cum a fost reliefată nuanțat de către procuror, în conținutul rezoluției atacate descris mai sus, nu poate să existe niciuna dintre formele prevăzute de art. 20 alin.1 sau 2 menționate mai sus, vizând tentativa la infracțiunea de vătămare corporală gravă prevăzută de art. 182 alin.3 Cod penal, din probele administrate în cauză nerezultând nici un început de executare al unei astfel de infracțiuni, care să fie reținut în sarcina făptuitorilor.

Mai mult, potrivit dispozițiilor art. 20 alin.3 Cod penal, nu există tentativă atunci când imposibilitatea de consumare a infracțiunii este datorită modului cum a fost începută executarea.

Mai exact, este consacrată în literatura și doctrina de specialitate ideea că folosirea unui mijloc inapt, mijloc care prin natura sa nu poate duce la producerea rezultatului, cum ar fi aceea de a folosi vrăji sau farmece, în cazul de față slujbe și rugăciuni, ritualuri oficiate de preoți, nu poate conduce la concluzia existenței unei astfel de tentative, fiind incidente

prevederile menționate ale art. 20 alin. 3 Cod penal.

Ca atare, susținerea persoanei vătămate că starea de sănătate i-a fost afectată, urmare a slujbei, a vrăjilor efectuate de părintele C.O.I. la domiciliul acesteia, a faptului că în contact cu acesta, prin apelare telefonică preotul îi pătrunde în câmpul energetic, îi fură energia, consecința fiind producerea durerilor de cap, înfundarea urechilor, înlăcrimarea ochilor, producerea de amețeli, tremurat, adormirea sau trezirea la comandă, o atare susținere nu poate fi relevantă, cu referire la infracțiunea sesizată prevăzută de art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, întrucât nu poate fi conceput un asemenea mod de începere a executării unei astfel de infracțiuni, ce vizează vătămarea corporală gravă a unei persoane, cu consecințele prevăzute la alin.1 și 2 al art. 182 Cod penal, fiind incidente astfel prevederile menționate ale art. 20 alin.3 Cod penal.

În consecință, în mod corect parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 20 rap. la art. 182 alin.3 Cod penal, cu referire la toți făptuitorii cercetați în această cauză, neîncepere dispusă în baza art. 228 alin.4 rap. la art. 10 lit.a Cod pr.penală.

În ceea ce privește cealaltă infracțiune prevăzută de art. 192 alin.1 Cod penal, reținută în sarcina făptuitorului C.O.I., constând în aceea că acesta, după ce a fost primit în casă pentru a oficia o slujbă religioasă, acesta a făcut mulaj la cheia locuinței și a intrat pe ascuns în apartament, introducând în domiciliu diverse obiecte găsite în casă, cu efecte asupra persoanei vătămate, având în vedere destinația lor și „vrăjile” ce au fost efectuate, în urma cărora i s-a creat o stare de rău, o atare susținere nu poate fi reținută, întrucât nu subzistă din actele și lucrările dosarului.

Așadar, în mod just parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale și pentru această infracțiune prevăzută de art. 192

alin.1 Cod penal, neexistând, în consecință, violarea de domiciliu reclamată.

O ultimă infracțiune care a fost sesizată de către persoana vătămată, este cea prevăzută de art. 215 alin.1 Cod penal, constând în aceea că a fost indus în eroare de către starețul N.G., care i-a sugerat să scoată lucrurile din casă care, în urma vrăjilor efectuate de preotul C.O.I. „trosneau”, din cauza cărora nu mai putea să se odihnească, și în această împrejurare persoana vătămată și mama acesteia au dus la Mănăstirea T. din municipiul P. două televizoare, pe care le avea în casă.

În legătură cu această pretinsă infracțiune, prevăzută de art. 215 alin.1 Cod penal, Curtea constată, ca și procurorul, că nici aceasta nu subzistă, deoarece televizoarele au fost într-adevăr aduse de persoana vătămată și de mama sa la Mănăstirea T., însă, nu a fost urmarea unei induceri în eroare a acestora de a duce aceste televizoare și de a fi lipsite de folosința lor, deoarece persoana vătămată și mama acesteia i-a sugerat starețului să găsească persoane sărace care au nevoie de asemenea obiecte, ca urmare a unei recomandări făcute de stareț de a lua aceste lucruri din casă și a le împărți la săraci.

Rezultă astfel, față de cele arătate, că soluția dată de procuror de neîncepere a urmăririi penale față de făptuitorii reclamați în această cauză pentru toate aceste infracțiuni analizate mai sus este legală și temeinică.

Este adevărat, că în cauză s-au luat declarații numai de la persoana vătămată, de la mama sa, de la făptuitori – de la C.A., arhiepiscop al Argeșului și Muscelului s-a luat numai o notă de relații – și chiar dacă unele dintre acestea nu au fost date în fața procurorului, așa cum susține persoana vătămată, nu se poate aprecia că ele nu reprezintă adevărul, din moment ce conținutul acestora nu este contestat de persoana vătămată.

De altfel, în faza actelor premergătoare sunt suficiente datele cuprinse în actul de sesizare, de asemenea și toate

datele rezultate din declarațiile date de făptuitori, alte acte, procurorul neavând obligația, în această fază a actelor premergătoare, de a instrumenta cauza în mod nuanțat și complet, prin folosirea fie a convorbirilor telefonice așa cum solicită persoana vătămată – convorbiri telefonice în privința cărora, de altfel, nu s-a dispus nicio autorizare – din moment ce chiar din cuprinsul tuturor acestor date, rezultă încă de la început vreunul dintre cazurile de împiedicare, de punere în mișcare a acțiunii penale prevăzută la art. 10 Cod pr.penală – în cauza de față prevederile art. 10 lit.a și b Cod pr.penală, reținute de procuror - situație în care, potrivit art. 228 alin.4 Cod pr.penală, se dispune neînceperea urmăririi penale.

De aceea, Curtea consideră că soluția adoptată de procuror este legală și temeinică.

De menționat că, în măsura în care astfel de fapte sesizate nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii, dar pot atrage alte măsuri ori alte sancțiuni decât cele prevăzute de legea penală, în această situație, există posibilitatea sancționării celor vinovați, așa cum de altfel s-a procedat și în această cauză, cu făptuitorul C.O.I. preot, care a săvârșit abaterea prevăzută de art. 2 lit.d din Regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și de judecată ale Bisericii Ortodoxe Române, întrucât a oficiat pe teritoriul altei parohii, când s-a deplasat la domiciliul persoanei vătămate, precum și cu făptuitorul N.G. stareț, care a fost sancționat, de asemenea, potrivit aceluiași regulament de procedură al instanțelor disciplinare și de judecată al Bisericii Ortodoxe Române, pentru lipsă de tact pastoral, în legătură cu cele două televizoare primite de la persoana vătămată și mama sa, în privința cărora s-a dispus restituirea.

Așa fiind, față de cele arătate, Curtea în baza art. 278 ind.1 alin.8 lit.a Cod pr.penală, va respinge ca nefondată plângerea formulată de petiționarul

C.M.S.V., împotriva rezoluției din 12 octombrie 2012, dată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Pitești în dosarul nr. 325/P/2012, menținând rezoluția atacată.

În baza art. 192 alin.2 Cod pr.penală, va obliga pe petiționar la plata sumei de 150 lei cheltuieli judiciare către stat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge, ca nefondată, plângerea formulată de petiționarul C.M.S.V.,

domiciliat în Pitești, județul Argeș, împotriva rezoluției din 12 octombrie 2012, dată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Pitești în dosarul nr. 325/P/2012.

Menține rezoluția atacată.

Obligă pe petiționar la plata sumei de 150 lei cheltuieli judiciare către stat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 3 aprilie 2013, la Curtea de Apel Pitești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

PREȘEDINTE GREFIER